

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Lyrik og prosa

Citation: Jacobsen, J. P.: "Lyrik og prosa", i Jacobsen, J. P.: *Lyrik og prosa*, udg. af Jørn Erslev Andersen ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjp08val-shoot-idm139992590882464/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Lyrik og prosa

Monomanie

Jeg er gal
Men jeg kjender mit Vanvid,
Dets Ophav og dets Væsen.
Jeg er gal, og nu vil jeg synge;
Men jeg ved, jeg er stum,
Og at Strengene, jeg slaar,
Er Jernstængerne for min Celle.
– Jeg synger det frem Altsammen,
Og det kommer i Klang og Farve;
Men den smilende Vogter
Ser kun mine Læber bevæges,
Mine Fingre famle.

Saa let, saa begejstrende let
Gaar min Elskedes Dands
Som Libellernes Flugt
Over de brunlige Sivtoppe.
Og som Løvet, der falder i spejklare Sø,
Faar Vandet til at vugge
I voksende Kredse og falde igjen
Løvets eget vuggende Fald,
Saa følte hver, der skued min Elskedes Dands,
Sig forunderlig let
Og aned ukjendt Harmoni
I sin egen Gang, –
Men ve! hendes Fodtrin høres tungt,
Rhytterne vakle,
Lemmerne stivne –
Der faldt Tyngde over Alle,
Men jeg blev Sten.
O jeg hader Rhytmer,
Jeg elsker det, der hviler i Usikkerhed,

Mest hader jeg Stormens sikke Flugt,
Mest elsker jeg Taagen.
O! ser I det! ser I det!
Mit Paradis kommer:
Over det hvide Sand
Ligger Taagen tæt;
Saa mat, saa dødt og glandsløst,
Saa afsindigt uforstaaeligt
Skulper Havet.
Som Skyggen af en Lue
Flammer den takkede Klint
Mørkt, gennem Taagens Røghvirvler.
For mig lurer det glatte, glatte Sand,
Bag mig gabe mine Fodtrin i Sand,
Mine svindende Kræfters Grave
I en lang, lang lige Linie.

Du lille Verden, som Taagen begrænses,
Til din Midte naa mine Skridt.
Bag mig er smaa Verdner
Fulde af mine Fjed.
Men paa hin Fangemurs anden Side
Ligger en Verden, jeg ej har set og ej har traadt,
Og i den gaar nu Døden,
Og ved Muren vil han møde mig.
Men jeg vil ikke vide det,
Thi mit skuffende Blik
Flytter den ved hvert Fjed,
Og naar Døden naar mig ved Muren
Og kaster mig til Jorden,
Vil jeg tro, mine Fodtrin standse
I en ny Verdens Midte.
O hvor mat jeg er, saa salig mat!
Og Havet skulper,
Klinten vakler,
Og Taagen .. ve! ve! Taagen flygter
For Stormens faste Vingeslag!
Klinten staar fast,

Havet faar Glands,
Og op op ned, op op ned
Vugger det i kraftige Vover!
Og Stormen er Guds Tanke,
Hans stærke klare Tanke,
Og det er mig, den vil,
I Styrke og Klarheds
Dobbelte Rædsel!

Men jeg vil ikke, Døden vil jeg!
Min Sjæl skal skjælv bort
Som en Hules forvirrede Ekko,
Og han vil, han vil drage den til sig
I et stærkt, fuldt tonende Drøn!..
O klinger, mine Strenge, klinger
Rallende og varslende! –
Strenge, Strenge, er I af Jern?
Ja, ja, det er Stænger af Jern,
Stænger for min Celle,
Thi jeg er gal!

Skoven ved Middagstid

Sløv og uden Drømme sover
Skoven nu sin Middagsøvn,
Heden som et Klæde over
Dorske Træk er sindrigt lagt.
At ej Luftning naar sin Agt:
Nævis vinget og kaad
Soveren drille med styrrende Braad.
O, at der blot kunde løftes et Hjørne
Blot den en Smule at kunne fortørne
Saa at det rykked et Gran i dens Krop,
Saa at den søvndrukken halvvejs for op
Og gnavent i Løvparykken sig purred.
Ak, hvor de Bøge er glatte og nette
Strunke og rette.

De ser jo ud som Paradesoldater,
Ikke En af dem har Rift eller Skramme.
Fredelige, tamme
Slæbe de paa deres Løvoppakning,
Brunlige Flade.
Visnede Blade.
I har dog kjempet en Gang.
.....

Regnvej i Skoven

Hvilken velsignet forskrækkelig Regn,
Luften den striber med Kryds og med Tegn,
Jorden med Tusinde Strømme.
Kølige Regndraabes glimrende Bold
Slynges herved med spøgende Vold,
Splintres i Smaastænk tusinde Fold.
Draaberne skilles og sammen de smelte,
Puslingeølgerne vældigt de vælte,
Dækkende Alt med et dybdeløst Hav.
Støvede Gjerder forsvarligt det vadsker,
Træernes Kroner i Ho'det det pladsker,
Stammerne løber ad Ryggen det koldt.
Kalveknæede Piles Rad
Slikker om Mund sig saa inderlig glad
Med Tusinde spidsede Tunger.
Snerlerne drikke det dejlige Vand
Vender sig

[En Arabesk]

Fra Husets Tag drypper Snemassen ned
I tusinde Draaber med funklende Glands,
Og inde i Stuen er alle Former og Farver vakte
Af Formiddagssolens kraftige Skjær,
Saa Linjerne vugge sig frem til Ro

Og Farverne glide i bløde Fald
Fra slumrende Skygger
Til gnistrende Lys.
Se Callaen løfter sit grønne Blad
Og viser de buede Aarer,
Gratierne dandse i rødlig Luft
Bag røde Gardiner,
Mens Vasen smiler i Guld og Blaat
Ad sin sælsomme Skygge,
Mens Gulvtæppets Blomster
Se ud, som de tro,
At Hyacinthernes stærke Duft
Sig svinger fra deres flade Kroner.
Men haanende Smil mod bedende Læber,
Sorgvilde Blikke og klagende Ord
Om brudte Løfter og svegen Elskov
Hilser al denne jublende Pragt
Vildsomt og stygt som Nattevindes
Dumpe Sus over solblank Vove.
»Jeg kan ikke leve,
Jeg vil ej slides Led for Led
Af lange Dages kvalfulde Timers Bøddeltag.«
Saa stønned hun og gik og Solen kasted
Et hurtigt Lysglimt gennem den aabne Dør.
Han lytted efter hendes Fodtrin,
De maatte komme,
Tunge, tunge.
Det forstaa sig, hun var jo en Del beklemt.
Tunge, tunge!
Ej de lød,
Ak, hun tørred maaske Graaden,
Ordned sikkert Kjolens Folder
Efter disse vilde Knæfald.
Tunge, tunge.
Blev hun da en Gang ej færdig,
Op med Døren!
Hun var gaaet.
Mon til Døden!

Spidst han smilte:
Ak, kun altfor godt han vidste,
Livet er en herlig Skat,
Som man ikke fra sig kaster,
Om den end er tung at bære.
Død og Solskin.
Nej, umuligt.
Og desuden Is paa Vandet.
Men endnu hans Øre lytted.
Og han vidste det saa sikkert:
Naar han vilde aabne Døren,
Stod hun der og græd bestemt.
Nej, hun var der, var der ikke.
Underligt hans Tanker vakled,
Underligt hans Væsen spændtes.
Tunge, tunge.
Aabned Døren hundred Gange,
Følte sælsom Angest vaagne,
Blev nervøs og mangled' Aande,
Trængte – latterligt – til Graad.
.....

Digterliv

De gamle Eventyr fortælle
Os om den stakkels Askepot
Og om de himmelsk gode Feer
Som komme og gjør Alting godt,
Saa at den stille lille Pige
Faar Prindsen og det halve Rige.

De gode Feer nemlig trylle
Hver Taare til en Perle tung,
Og hendes lyse Smil det folde [?]
De til en Rose fin og ung.
Og derved faar den lille Pige
Nu Prindsen og det halve Rige.

Men intet Eventyr fortæller,
Hvad Kval der blev paa Pigen lagt,
Hvis Kinder ingen Graad forfrisket,
Hvis Smil kun blev en Roses Pragt,
Om hun fandt Trøst den lille Pige
I Prindsen og det halve Rige.

Der aabnes en Dør

Der aabnes en Dør,
Og der lysner et Lin
I Maanens dæmpede Skjær.
Og det blavrer afsted
Imod Bondens Stald,
Hvor Hestens Hove
Mod Gulvets Sten
Skramle Gnister døsig frem.
Det famler ved Slaaen,
Og Døren gaar op,
Og Linet svinder
I Varmens fugtige hvide Damp.

Det var Bondens Datter,
Det var Ellen!
Stakkels Ellen,
Hun har ingen anden Sjæl
End sine klare Øjne,
Ved ikke hvad og ved ikke hvi
Mer end den fattige Klinte,
Ved ej, om Regnen er lys og varm
Og Solstraalen fugtig og kold,
Fatter ej Miner og fatter ej Ord,
Sender den sidste Lyd, hun har hørt,
Død fra sin Mund som et Ekko,
Enten det saa er Hønenes Kluk
Eller Moderens graadtunge Stemme.

Hun løser en Hest,
Og hun leder den frem,
Men Dyret skjælver;
Sænkende sit Hoved stirrer det vildt
Og klemmer sine Hove
I sælsom Rædsel
Mod Jorden fast,
Som om det fattede, at dets Fører
Var mere bunden, mindre Herre,
Mere hjælpeløs end det selv.
Hun hæver sig op paa dets Ryg,
Og afsted det staar
Gjennem tætte Straa,
Gjennem Engens Rør
Udover den mørke Hede.
Pigens Arm er om Hestens Hals,
Og hendes Lokker og Dyrets Manke
Vildsomt, blandede flagre.
Opad Bakke, ned i Kløft,
I rastløs Fore!
Der flyver Skum fra Hestens Mund,
Det stænker op fra den duggede Lyng,
Sand hvirvler fra Klit,
Vejen frem og Vej tilbage
Paa kryds, paa tvers,
Paa alle Led.
Saa stander Færden den lange Nat
Til Gry og Død.
Var det nu kun et Vanvidsridt,
Eller var det et Legem', der rased efter at fange sig Sjæl?
Er der bag disse blinkende Stjerner Øjne, der vaage?
Er der mere Liv end Jordens?

I Seraillets Have

Rosen sænker sit Hoved, tungt
Af Dug og Duft,
Og Pinjerne svaje saa tyst og mat
I lumre Luft.
Kilderne vælte det tunge Sølv
I døsige Ro,
Minareterne pege mod Himlen op
I Tyrketro,
Og Halvmaanen driver saa jevnt afsted
Over det jævne Blaa,
Og den kysser Rosers og Liljers Flok,
Alle de Blomster smaa
I Seraillets Have,
I Seraillets Have.

Rim

1.
Skjære, skjære Havre,
Hvert et gyldent Straa!
Hvem skal Havren binde
Og være ovenpaa?
Hvem ta'r mig,
Og hvem ta'r dig,
Og hvem vil Alle vrage? –
Gud ta'r sin og Satan sin,
Ingen bliver tilbage!

2.
Fare! Fare! Krigsmand!
Fare for enhver!
Ingens Kaar er blide:
Døden skal vi lide.
Alle samles vi tilsidst
I den sorte Gryde!

Faustina
Dramatisk fortalt.

Personer.

Faustina.
Faustinas Moder, en Skjøge.
Bernardo, ung Mand.
Vaabensmeden.
Biskoppen.
Arnolf, Træskjærer.
Troubadour.

1. Cap.

Celle i et Nonnekloster. I Forgrunden et Crucifix, ved dets Fod en Bodssvøbe.

Faustina.

(staar ved det aabne Vindu.)

Nej! der er ingen Kristendom i dette!
Ej Sønderknuselse og stille Suk,
Ej Myrrhakvalm og tunge Psalmetaager,
O hvilken Aften dog, hvor vild og smuk!
Det er ej Martyrblod, der Vesten farver,
Det Mulm, der synker, aander ikke Fred,
Der er ej Bøn i disse Fløjtetoner,
Her knirker ikke Korsets tørre Ved.
I Solens Favn, den flammerøde Molochs,
De dunkle Skyer sænke sig med Lyst,
Og Jorden elskovsmød sit Hoved gjemmer
Ved Mulmets attraasvangre Bejlerbryst.

(gaar hen for Crucifikset.)

O hvorfor fordrer du saa mildt, min Brudgom,
Og stedse af det Fattigste i mig?
Hvi kommer ej du, som din stærke Fader
Kom til Maria? Se, jeg venter dig!
Ak, syg og lidende paa Træ du hænger
Og vil kun Graad og stille Vemodssuk,
Tyst skal der være hos dig som hos Syge,
Tyst, og jeg er saa hed og sund og smuk!
O kom dog i din Skjønhed og din Vælde
Som fyrig Bejler eller Herre vred!

Glad skal jeg synke hen i dine Arme,
Glad synke, knust af dig, i Støvet ned.
(Hun løser Nonnedragten og staar nøgen.)
Du vil mig ej! Nej Ingen mig begjærer.
Hvortil dog disse rige Formers Pragt!
Langt heller gav jeg disse blanke Lemmer
Til Bytte for en Røvfugls gridske Magt.
Langt heller som et Skuespil for Mængden
Af vilde Hingste splittes Led for Led
End som et uset simpelt fredet Blomster
Sin Skjønhed skue langsomt visne ned.
(Griber Svøben.)
Saa kom da du og vær min strænge Bejler.
.....

Alle Smaablomster trip, trip, trip

Alle Smaablomster, trip, trip, trip
Hen til min Elskedes Kammer.
Lok hende, drag hende, plag hende ud
Med Duft af Violer, Konvaller, Jasminer.
Men faar hun nu ikke ved al den Duft
Længsel efter mig og den friske Luft,
Gjør hende det saa kun rigtig broget,
Tal Blomstersproget.

Polka

Som en sagte bevæget solsittrende Sø
Er Mindet om Somren ifjor;
Og mon Ord
Nu kan male,
Saa Farverne tale
Fra Rythmernes næsten for lys-lette Grund?
Jeg vil prøve derpaa,

Og hvis ej det vil gaa,
Hvis det tykner til Taage,
Der mentes som Dis,
Hvis de kølige Toner
Saa næsten blir Is
Og det flydende Lysskjær
Stivner til Farve,
Saa det, der skulde møde dem i Sommerfugle-Pragt,
Kryber frem kun som Larve

.....

Grækenland

Marmoret er hvidt,
Men det lyser ikke.
Søjlerne er slanke,
Men de knejse ikke.
Kapitælernes frodige Pragt er svunden.
Akantusløvet har rullet sig sammen,
Er visnet og faldet,
Smuldrende blander det sit Støv med Plintens.
Og de gyldne Skaaler er tomme,
Deres Malm har intet Mæle,
Hebe har kun Taarer,
Bakkos har kun Vinløv,
Døsigt lege Panthrene med Thyrsen.
Af Ælde ryster Zeuses lokketunge Hoved,
Poseidon fægter sælsomt i Luften med sin Trefork,
Og Phoebus seer bedrøvet efter Solen;
De ledige Hestes Hove
Trampe paa den strengløse Lyre.
Muserne slumre,
Gratierne er skilte.

Men Lauren har alle sine Blade.
Mellem de Søjler staar der en Laure
Stærkstammet, lavstammet, storkronet og bred.

Nedover Søjlerne, rodfæstet i dem,
Løbe de tornede Ranker,
Leger det flimrende Løv
Af den Plante, hvis purpurgyldne Roser
Alle Sydens Kvinder elske.
Mange Mænds Vej gaar forbi de Søjler,
Alle Mænds Blikke vogte paa Rosen.
Mange Blomster bær den,
Og højt er de baarne.
Dog før Dag er vel begyndt,
Er dens Blomster forbi.

Men Lauren har [alle sine Blade.]

Det er Stævnemødets Time

Det er Stævnemødets Time,
Det er Stævnemødets Time!
I en stor og gylden Stime
Stryger Lyset fra min Lampe
Over Haven, over Hegnet, over langt, langt bort.
Og det lokker og det drager?
Ja det lokker og det drager,
Ved hans Hjerte det ham tager,
Til hans Kind det Blodet jager,
Og med længselslyse Blikke
Og med elskovsdrukne Tanker
Iler frem han utaalmodigt
Som en Stormvind, som en Bølge,
Som hans Skygge,
Som ham selv.

Og jeg glædes, og jeg ængstes,
Bliver rød og bliver bleg.
Ganske stille vil jeg sidde,
Jeg vil nynne,
Hvis jeg kunde!

Men jeg mangler næsten Aande.
Ganske stille vil jeg sidde,
Jeg vil stirre paa hans Billed.
Nu han kommer – kommer ikke,
Nu han kommer – kommer ikke,
Kommer ikke – kommer ikke.
O hvor stille! Jeg fortvivler.
Haahaa haa og saa saa saa!
Jeg leer ad din Skjønhed,
Din Elskov og min Tro,
Jeg leer ad din Tro og min Elskov!
Hvis du vidste, hvor rig jeg var ved dig!
Hvis du vidste! ...

Arabesk
Til en Haandtegnning af Michel Angelo.

(Kvindeprofil med sænkede Blikke i Ufficiene.)

Tog Bølgen Land?
Tog den Land og sived langsomt
Rallende med Grusets Perler
Atter ud i Bølgers Verden?
Nej! den stejled' som en Ganger,
Løfted' højt sin vaade Bringe;
Gjennem Manken gnistred' Skummet
Snehvidt som en Svanes Ryg,
Straalestøv og Regnbu'taage
Sittred op igjennem Luften:
Ham den kasted',
Ham den skifted',
Fløj paa brede Svanevinger
Gjennem Solens hvide Lys.

Jeg kjender din Flugt, du flyvende Bølge;
Men den gyldne Dag vil segne,
Vil, svøbt i Nattens dunkle Kappe,

Lægge sig træt til Hvile,
Og Duggen vil glimte i hans Aande,
Blomsterne lukke sig om hans Leje,
Før du naer dit Maal.
– Og har du naa't det gyldne Gitter
Og stryger tyst paa spredte Vinger
Henover Havens brede Gange,
Henover Lavrers og Myrthers Vover,
Over Magnoliens dunkle Krone,
Fulgt af dens lyse, roligt-blinkende,
Fulgt af dens stirrende Blomsterøjne,
Nedover hemmeligt-hvidskende Iris,
Baaret og dysset i graadmilde Drømme
Af Geraniernes Duft,
Af Tuberosers og Jasminers tungtaandende Duft,
Baaret mod den hvide Villa
Med de maanelyste Ruder,
Med dens Vagt af høje, dunkle,
Høje, rolige Cypresser,
Da forgaaer du i Anelsers Angst,
Brændes op af din skjælvende Længsel,
Glider frem som en Luftning fra Havet,
Og du døer mellem Vinrankens Løv,
Vinrankens susende Løv,
Paa Balkonens Marmortærskel,
Mens Balkongardinets kolde Silke
Langsomt vugger sig i tunge Folder,
Og de gyldne Drueklaser
Fra de angstfuldt-vredne Ranker
Fældes ned i Havens Græs.

Glødende Nat!
Langsomt brænder du henover Jorden;
Drømmenes sælsomt skiftende Røg
Flakker og hvirvles afsted i dit Spor.
Glødende Nat!
– Viljer er Voks i din bløde Haand,
Og Troskab Siv kun for din Aandes Pust,

Og hvad er Klogskab lænet mod din Barm?
Og hvad er Uskyld daaret af dit Blik,
Der Intet seer, men suger vildt
Til Stormflod Aarens røde Strøm,
Som Maanen suger Havets kolde Vande?
– Glødende Nat!
Vældige, blinde Mænade!
Frem gennem Mulmet blinker og skummer
Sælsomme Bølger af sælsom Lyd:
Bægeres Klang,
Staalets hurtige, syngende Klang,
Blodets Dryppen og Blødendes Rallen
Og tykmælt Vanvids Brølen blandet
Med purpurrøde Attraes hæse Skrig . . .
– Men Sukket, glødende Nat?
Sukket, der svulmer og døer,
Døer for at fødes paany,
Sukket, du glødende Nat?

Se, Gardinets Silkevover skilles,
Og en Kvinde høj og herlig
Tegner mørk sig mod den mørke Luft.
– Hellige Sorg i dit Blik,
Sorg, der ej kan hjælpes,
Haabløs Sorg,
Brændende, tvivlende Sorg.
– Nætter og Dage summe over Jorden,
Aarstider skifte som Farver paa Kind,
Slægter paa Slægt i lange, mørke Bølger
Rulle over Jord,
Rulle og forgaa,
Medens langsomt Tiden døer.
Hvorfor Livet?
Hvorfor Døden?
Hvorfor leve, naar vi dog skal dø?
Hvorfor kæmpe, naar vi veed, at Sværdet
Dog skal vristes af vor Haand en Gang?

Hvortil disse Baal af Kval og Smerte:
Tusind Timers Liv i langsom Liden,
Langsom Løben ud i Dødens Liden?

Er det din Tanke, høje Kvinde?

Tavs og rolig staaer hun paa Balkonen,
Har ej Ord, ej Suk, ej Klage,
Tegner mørk sig mod den mørke Luft
Som et Sværd igjennem Nattens Hjerte.

Silkesko over gylden Læst!

Silkesko over gylden Læst!
Jeg har mig en Jomfru fæst';
Jeg har mig en dejlig Jomfru fæst'.
Ingen er som hun paa Guds sollyse Jord,
Ikke en eneste een.
Som Himlen i Syd og som Sneen i Nord
Er hun reen.
Men der er Jorderigs Fryd i min Himmel,
Og Flammer der staaer af min Sne.
Ingen Sommers Rose er rødere,
End hendes Øje er sort ...

Liglagner i Festons omkring mit Billed

Liglagner i Festons omkring mit Billed
Og mørk Cypres og Pil, men ingen Palmer,
En Haandfuld Lilier slidt af deres Stængel
Med graalig Aske paa de hvide Blade;
Og knuste Urner, nedadvendte Fakler,
Kridhvide Dødningben og sorte Faner;
Men ingen Hænder sluttet i hinanden
Og ingen Sommerfugl i Flugt mod Himlen.

I Barm Minoser,
Dragtens Kant
Med Dun af Svanebarne.

Og selve Røben:
Formen ny,
Et Stof med Striber blanke,
Som støbt foroven,
Men en Sky
Fra Bæltets gyldne Skranke.

I dybe Tanker –
Saadan staaer
Hun lænet op mod Karmen,
Og Hjertet banker,
Pulsen slaar,
Uroligtølger Barmen.

Og Vinden hviner,
Regn og Slud
Slaar haardt mod dugget Rude.
Med spændte Miner
Ser hun ud.
Hvad søger hun derude?

«Ak! de charmante
Blomster vist
Vil visne, før jeg danser! ...
Der er den, Tante,
Hør! Jo vist –
Jo, det er her, den standser.»

Har Dagen sanket al sin Sorg

Har Dagen sanket al sin Sorg
Og grædt den ud i Dug,
Saa aabner Natten Himlens Borg

Med evigt Tungsinds tavse Sorg.
Og en for en
Og to for to
Gaa fjerne Verd'ners Genier frem
Af Himmeldybets dunkle Gjem.
Og højt over Jordens Lyst og Elende
Med Stjernekerter højt i Hænde
Skride de langsomt hen over Himlen.
De Fodtrin skifte
Med Sorg i Sinde.
Underligt vifte
For Rummets kolde Vinde
Stjernekerternes flakkende Flammer.

Irmelin Rose

Se, der var en Gang en Konge,
Mangen Skat han kaldte sin,
Navnet paa den allerbedste
Vidste hver var Irmelin,
Irmelin Rose,
Irmelin Sol,
Irmelin Alt, hvad der var dejligt.

Alle Ridderhelme spejled
Hendes Farvers muntre Pragt,
Og med alle Rim og Rhythmer
Havde Navnet sluttet Pagt:
Irmelin Rose,
Irmelin Sol,
Irmelin Alt, hvad der var dejligt.

Hele store Bejlerflokke
Der til Kongens Gaarde foer,
Bejlede med ømme Lader
Og med blomsterfagre Ord:
Irmelin Rose,

Irmelin Sol,
Irmelin Alt, hvad der er dejligt!

Men Prindsessen jog dem fra sig
(Hjertet var saa koldt som Staal),
Lastede den Enes Holdning,
Vrænged ad den Andens Maal.
Irmelin Rose,
Irmelin Sol,
Irmelin Alt, hvad der er dejligt!

Evig og uden Forandring

Evig og uden Forandring
Er kun det Tomme.
Alt, hvad der var og der er
Og hvad der skal komme,
Vækkes, spirer og fødes,
Skifter, ældes og dødes.

Kloder have vandret
Hvor Kloder nu vandre,
En Gang i Tiderne
Kommer der andre.
Hvad der er Livets maa gaa og komme,
Evig er ene Rummet det tomme.

Englen Asali

Om Perlerader vare Streng
Paa min tonende Gige,
Og en Maanestraale Buen,
Der lod Tonerne klare fremstige,
Glemmer jeg dog aldrig, hvad der klang
I mit Hjerte den Gang

Første Gang af alle Ordets Engel
Svæved mig forbi i Morgenrøden. –
Glødende faldt Lyset over Lok og Vinge,
Og det spejled' sig blankt i hans blanke Klinge;
Morgenvinden suste i hans Dragt,
Blottede hans Lemmers marmorhvide Pragt. – –

De er skønne, Ordets Engle,
Og til Kampen altid rede.
Derfor bærer ogsaa Sværd de
I en gylden, slangesiret Skede . . .

Det har Seraferne

Det har Seraferne:
Seraferne har rullet bort de blanke Stjerner
Og foldet Mørket ned til Jordens Midie,
Har stænket Dug henover Dal og Høje
Og hængt de gyldne Skyer op i Østen.
Hver Ting er rede, Jord og Himle vente
Og Solen bier blussende bag Bjerge
Paa Vinket fra Gud Herrens Herskertrone.
Guldbjerg er den Trone, som er hans, ja som en Stad af Guld
Med blanke Søjler, drevne Liliespir
Og gyldent Tralværk under gyldne Buer.
Guldgylden funkler den, syv Vinger er dens Fod,
Saa store hver som Skyggen af Bjerg Tabor,
Og alle Malmes rige Regnbuglands
Fremknitter fra de palmelange Fjere.
Lys!
Ak ja hvor lys!
Og om jeg kunde binde den i Ord, den klare Herlighed!
Se hvad jeg kan: jeg kan dog sige,
At under Tronen staar et Lyn af Lys.
Og over den ned over Tronen perler
Al Lysens Rigdom ned i Straalerader

Og Roser ud af Lys helt langsomt dale
Og aabne

Saa standsed' og der den Blodets Strøm

Saa standsed' og der den Blodets Strøm,
Som før var vant at rinde.
Saa dirred ogsaa de Nerver til Ro,
Og Sandserne alle blev blinde.
Og Hjertet og Hjernen virker ej mer,
Du er kun Støv nu og livløst Ler.
Lad længes, lad grædes med Evighedssavn,
Der er kun en Stofhob, en Daad og et Navn.

For alle gode Tanker de kan slet ikke dø,
Før endnu bedre Tanker er spired af deres Frø.

Lys over Landet

Lys over Landet!
Det er det, vi vil.

Mogens
og andre Noveller

